

[K. Axel Nielsen.]

pålydende. I en ledende artikel, stadig den 23. april i år, med overskriften „Det var ikke så galt“ hedder det bl. a.

„Men det er på forhånd klart, at der intet grundlag er for at anklage nogen minister eller nogen embedsmand.“

Og så hedder det senere i artiklen:

„Der er en kontrast mellem den pågående og dramatiske offentlige afhøring af de ministre og embedsmænd, sagen har omfattet, og det nøgterne, beherskede referat, der præger beretningen. Under afhøringerne kunne offentligheden få det indtryk, at ministrene var enten idioter eller forbrydere. Beretningen bekræfter, at de er hverken det ene eller det andet.“

Inden jeg kommenterer citatet vil jeg skynde mig at tage afstand fra de anvendte udtryk, som jeg finder meget for grove. Efter min erindring kan pressens referater af afhøringerne, så livlige og malende de end var, ikke have efterladt et indtryk som det, Berlingske Tidendes lederskribent påstår. Men lad mig foreløbig holde mit eget indtryk for mig selv. Jeg overværede jo ikke afhøringerne, men har alene mit indtryk fra pressens, herunder Berlingske Tidendes, referat.

Jeg bliver dog nødt til at korrigere Berlingske Tidendes leder. Hvis Berlingske Tidendes lederskribent ved at læse referaterne har fået det indtryk — lad mig udtrykke mig urbant — at de to ministre har handlet uklogt eller endog ulovligt, så bør indholdet af kommissionsdomstolens beretning ikke ændre dette indtryk.

Denne beretning er nemlig et nøgternt referat af afhøringerne. Man får ingen pegepind, heller ikke en refererende journalists. Man får heller ikke stemningen, forhørslokalets atmosfære med; den må man selv tilsætte under læsningen, og det kræver træning at gøre det. Men i øvrigt: alt det, der under afhøringerne vakte de tilstedeværendes forundring, forbløffelse og bekymring, alt det står i beretningen hovedsagelig som svar på spørgsmål. Ellers ville beretningen ikke være korrekt, og det tror jeg den er.

Det må i øvrigt erkendes, at beretningen er svær at læse — den er afgivet til regeringen, som har bestilt den, den er ikke afgivet til folketinget eller til offentlig-

heden — idet en fordybelse forudsætter kendskab til den lange række af bilag, referatark m. v., som der gang på gang henvises til. Disse bilag er ikke mangfoldiggjort, og det er vel derfor kun et fåtal, der har kendskab til det. Dette forhold understreger nødvendigheden af, at der foretages en vurdering af hele materialet, men det skal jeg senere vende tilbage til.

Jeg sagde i starten, at jeg her under begrundelsen af forespørgslen ville oplyse, hvorved boligministeren har pådraget sig ansvar for de forhold, der nævnes i forespørgslen.

Det første forhold går ud på, at boligministeren ikke har opfyldt sin pligt til rettidig og på rimelige vilkår at tilvejebringe lokaler til kildeskattedepartementet. Der tænkes herved på, at boligministeren den 20. marts i fjor blev bekendt med, at der skulle skaffes lokaler til et personale på ca. 500. Et notat herom blev af slotsforvaltningen afleveret den 27. marts. Man talte om, at det var et stort problem. Boligministeren og finansministeren drøftede indbyrdes, hvor vigtigt det var at skaffe lokaler, for at kildeskattens ikrafttræden ikke skulle udsættes endnu en gang, men det blev for boligministerens vedkommende ved snakken indtil 3 måneder senere, nemlig den 21. juni. Så kom der fart på. Nu led ordren til chefen for boligministeriets statsbyggekantor, kontorchef Smith, at sagen ikke under nogen omstændigheder måtte forsinkes fra boligministeriets side. Denne forsinkelse på ca. 3 måneder blev skæbnsvanger, som jeg senere skal påvise. Den medførte, at staten, da det kom til stykket, i virkeligheden ikke havde noget valg, men måtte acceptere den dyrest tænkelige løsning på lokaleproblemet.

Det siges dernæst i forespørgslen, at boligministeren har givet finansudvalget urigtige og vildledende oplysninger samt har undladt at give oplysninger af væsentlig betydning for finansudvalgets behandling af sagen. Herved tænkes især på følgende urigtigheder dels i det pågældende aktstykke, dels i det materiale, der senere blev tilstillet finansudvalget.

1. I bevillingsansøgningen af 24. juli 1968 er der anført, at der af slotsforvaltningen har været rettet henvendelse til to større firmaer, som har specialiseret sig i montage-